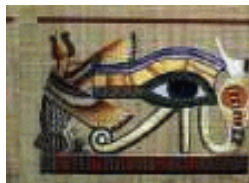

Oorsprong van de Sabbat

Over de kwestie van de overgang van de sabbat naar de zondag is nog niet het laatste woord uitgesproken. Hoe is het gekomen dat de zondagsviering zo'n geweldige opgang heeft gekregen? Wij pretenderen dan ook niet dat wij in deze studie het laatste woord erover zouden geven. Wij zullen nagaan of er een verbinding bestaat tussen de hedendaagse zondagsviering en de oude natuurreligies. Een interessante dissertatie van dr. J.H. Meesters (4 maart 1966) geeft ons de volgende gegevens, waarvan in het kort een weergave:

“De sabbat is een typisch Israëlitisch gegeven waarvoor geen parallel is aan te wijzen. Niet de sociale, maar de religieuze beweegredenen blijken drijfveer te vormen om het leven van alle dag volkomen of voor een deel stil te leggen, nl. één dag in de zeven dagen, en wel op de 7e dag.

De sabbat bleef in de oude wereld een unieke, voor Israël kenmerkende instelling, die als zodanig door niemand werd overgenomen. Voor het instellen van een rustdag kunnen positieve, maar ook negatieve motieven worden aangevoerd. Sommigen menen dat de sabbat ooit in Israël een vollemaansdag was. De nieuwe maan¹ en sabbat worden in veel teksten gelijktijdig genoemd, maar dat wil nog niet zeggen dat de sabbat inderdaad de nieuwemaansdag is. De sjabattu (is een Babylonisch woord voor nieuwe maan-periode) is wel een dag die door de maanstand wordt bepaald. De sjabattu echter is een dag die géén rekening houdt met maanstanden, maar die elke 7 dagen terugkeert. Elke maand kent dan 4 of 5 sabbatten, en slechts één sjabattu. De sjabattu was voor het overgrote deel van het volk géén rust- of feestdag. De sjabattu echter was er voor heel het volk”, tot zover dr. Meesters.

Oog van de god Re

¹ Het gaat in de Thora echter niet om de nieuwemaansdag, maar om een nieuwe periode. Het Hebreeuwse jerach = maan, en quodesh = nieuwe periode van het heiligdom. Het begrip “nieuwe maan” is in Babylon ontstaan. Doordat de joden in Babylon eraan gewend waren heeft men dit later zo voortgezet.

In 2Koningen 11:5vv lezen wij van de wisseling van de tempelwacht. Dit moet wekelijks hebben plaatsgevonden, daar 15 dagen te lang duurde en militair-technisch onmogelijk was. De sjabattu wordt echter nergens de 15e dag genoemd, maar wel de 7e dag. Nieuwe maan en sjabattu worden dikwijls naast elkaar genoemd, doordat het Hebreeuwse woord voor nieuwe maan ontleend is aan het Babylonische sjabattu.

De zondag is de dag van de zon. In het christendom wordt Jezus gezien als de “Zon der Gerechtigheid”, en daarmee wordt de zondagsviering gerechtvaardigd. De zon is vanouds het symbool van leven. Volgens de zonnereligies heeft de zon levengevende stralen, zie Egyptische afbeelding:

De “Sun of God” is het Licht der wereld, die verrijst na de duisternis. De ouden zagen de afwisseling van licht en duisternis als een strijd, waarbij de zon steeds overwinnaar is. Als de zon zakt, noemt men dat sun-set in het Engels. Dan wordt het donker, en dat zagen de oude Egyptenaren als Seth, satan, de vorst der duisternis. Verscheen de zon weer aan de horizon in de morgen, dan zag men deze als verlosser van de duisternis. De zon noemde men Horus (hor-i-zon) en ook wel Jezus, volgens de oude natuurreligies. Deze gegevens vormden de basis voor het latere christendom met haar zonnedienssten en zondagsviering. De dag en het licht is verre te verkiezen boven de duisternis. Tijdens de nacht is het kouder, gevaarlijker, etc. Vandaar dat men meende overdag met de goede god(en) te maken te hebben, en des nachts met de kwade. In de Christelijke traditie zijn typische overeenkomsten te vinden met de oude Egyptische mythologie. Hoe kan dat? Laten wij enkele parallellen bezien:

1. De aankondiging van de geboorte door een engel aan Maria: De god Thoth kondigt de maagd Isis aan dat zij een zoon zal baren, n.l. Horus.

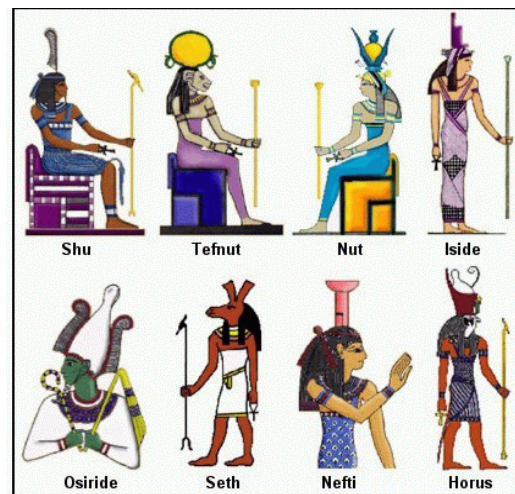
2. De onbevleete ontvangenis, zoals dit in de Rooms Katholieke leer is vastgelegd: De god Kneph (heilige Geest) en de godin Hathor houden kruisen -tekens van het leven- tegen het hoofd van Isis en bevruchten haar op mysterieuze wijze.

3. De geboorte van een goddelijk kind: Isis als moeder zit op een stoel met haar pasgeboren zoon Horus.

4. De aanbedding door de “wijzen uit het Oosten”: Het kind Horus ontvangt aanbedding van drie koningen (magiërs), die hem geschenken brengen. Rome heeft het “drie-koningen” ervan overgenomen.

Deze vier scènes zijn op graveringen te zien op de muren van de tempel in Luxor in Egypte, die stamt uit de tijd van koning Amenhotep IV, 1538-1501 voor Christus.

Wij nemen hierin duidelijk de parallel waar met Jesjoea (Jezus). In de Egyptische mythologie was de levende koning Horus en de dode koning Osiris. Osiris is de koning van de onderwereld. Uit zijn dode lichaam wordt Horus ontvangen. Osiris en Horus zijn in feite één en dezelfde. De opstanding van Osiris is in de tempel van Denderah afgebeeld op een steen, gegraveerd aan de wanden en op altaren. Er zijn duidelijke parallellen tussen de Osiris-mythe en het sterven- en de opstanding van Jesjoea.

Egyptische goden

1. Osiris werd vermoord, Jesjoea eveneens.

2. Osiris stond weer op, Jesjoea eveneens.

Gerald Massey somt in zijn boek “Light of the World” wel 200 parallellen op tussen de oud-Egyptische godenmythen en Jesjoea.

Albert Churchwood wijst op enkele parallellen:

1. Horus was de zoon van Seb als aardse vader. Jesjoea was de zoon van Jozef als aardse vader.

2. Horus bleef bij zijn moeder tot zijn 12e jaar. Jesjoea eveneens.

3. Er is tussen zijn 12e en 30e jaar van Horus niets bekend, en dat is bij Jesjoea eveneens het geval.

4. Op zijn 30e jaar werd Horus gedoopt door Anup. Jesjoea werd op zijn 30e gedoopt door Johannes de Doper.

5. Tijdens zijn doop werd Horus omgevormd tot de enig geboren zoon van zijn vader, waarbij de heilige *Horus* geest als vogel verscheen. Bij Jesjoea eveneens hetzelfde, waarbij de heilige Geest als in een duif verscheen.

En ook bij de god Bel geschiedt hetzelfde als bij Horus/Osiris, wat te zien is op een steenblok in het Britse museum als “Marduks Ordeal”.

Wat zeggen ons deze vergelijkingen? Dit, dat in de oude naturreligies er voorkennis was bij de gevallen engelen en hun nazaten (o.a. in Egypte de Nefilim) van het verlossingsplan van Jahweh. In de Egyptische mythologie ligt een knap staaltje van imitatie, zie de parallellen tussen Jesjoea en Horus. Dat zelfde staaltje van vernuft kunnen wij in de eindtijd terug zien in de oprichting van de Nieuwe Wereld Orde onder Horus Alziend Oog van de illuminati, die een holografische terugkeer van Jesjoea voorbereiden, om daarmee de mensheid een rad voor ogen te draaien. Het is hen gelukt om de meerderheid van het christendom de dag van de zon te laten vieren op gronden die niet Bijbels zijn, die tégen de Wet van Jahweh ingaan.

Sabbat: les voor Israël

Jahweh schiep de wereld en heeft op de 7e dag gerust, om daarna het overige werk aan de mens(en) over te dragen. Wat maakten de mensen ervan? Steeds ging het mis. De mens als partner en medewerker van Jahweh moest de wereld verder afmaken, beheren en bebouwen, om de dreigende chaos af te wenden.

Elohim rustte op de 7e dag van al het werk dat hij geschapen had om te doen. Het gaat om dat laatste, het doen, waarmee wordt bedoeld dat in het verdere de mens verantwoordelijk is voor de schepping. Immers, schepping = redding uit de chaos en van de ondergang, het verval. Altijd dreigt de chaos, de terugval. De mens lijkt voor een onmogelijke, dan wel onhaalbare taak te zijn geplaatst, om de schepping te laten voortbestaan. Overal loert de destructie, het verval, de chaos. Zal de mens zijn taak kunnen volbrengen en zal de schepping voortbestaan?

Elohim rustte en houdt Zich verborgen en stil. De mensen ploeteren rusteloos voort, dag in dag uit. Kaïn vermoordde zijn broer en werd de onrust zelve. Tijdens Noach was het bijna algeheel misgegaan met de mensheid. Allen hadden hun weg bedorven. Elohim werd uit Zijn rust gedwongen naar de aarde af te dalen om te gaan zien wat de mensen ervan gebakken hadden, zie Genesis 11:5

5 ¶ Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden.

Elohim is meervoudsvorm, maar is evenwel geen meervoudig wezen, zie J. Soetendorp in “Schepping en Ondergang in het Oude Oosten”.

Steeds krijgt de mensheid en de wereld een nieuwe kans. Noach en zijn huisgezin overleeft de zond(e)vloed. Elohim had besloten de mens (nog) geen onsterfelijkheid te geven, daar anders de mens aan Hem gelijk had willen zijn. Nee, de mens moet werken aan zijn opdracht, een bewaking en bebouwing van de aarde. De mens moet keuzes maken, als stok achter de deur, om niet te vroeg tot de rust der Godheid te komen. De tijd heeft uitgewezen dat Elohim ondanks Zijn rusten wél van tijd tot tijd controle uitvoert, om te voorkomen dat er totale chaos zou intreden. Zijn doel is immers om de mensen te leren, zodat zij inzicht verkrijgen om de chaos blijvend te overwinnen.

Zon-aanbidding Aborigines

De mens leeft echter in een waanbeeld, waar de schijn hem bedriegt. De mens kijkt tijdens zijn levensreis naar alle voorbijgaande voertuigen en

meent dat zijn eigen voertuig stilstaat, en dat die van anderen dubbel zo snel gaan dan hij waarneemt. De mens waant zichzelf statisch en ziet anderen aan voor dynamisch. Ontwaking geschiedt meestal door harde schokken of stoten, door de mens met de neus op de harde feiten te drukken. Het is de reddende hand van Jahweh die voor meer inzicht zorgt, zodat de machten der chaos voorgoed ingetoomd en beteugeld worden.

De sabbat is een blijvende herinnering aan het Paradijs, met een bevrijdingsgedachte zoals Israël dat beleefde uit Egypte, waar zij in jarenlange slavernij vertoefd had. Na de Exodus volgde de intocht, als symbool voor het komende vreedrijk. De zucht van en naar gewin werd in Egypte beteugeld, maar kon niet worden uitgebannen. Het volk was nog niet rijp voor de grote sabbat, voor die wondere blijvende dag van rust, het “gelijk zijn aan Elohim”.

De woestijnreis volgde en daar leerde Israël haar les.

Zie Deut. 29, waar het verbond werd vernieuwd of herhaald. In de velden van Moab, aan het einde van de woestijnreis.

Toch had Jahweh het volk nog niet gegeven:

1. Een hart om te verstaan
2. Ogen om te zien
3. Oren om te horen n.l. de geestelijke verlichting!

Veertig jaren lang heeft het volk de les van voorbereiding gehad, als in een quarantaine, ver van de geciviliseerde wereld. Jahweh toonde hen de duurzaamheidsfactor. Hun schoenen versleten niet en hun klederen verouderden niet.

Jahweh leerde hen het afhankelijkheidsprincipe aangaande levensonderhoud in voedsel en drank. Hij gaf hun water uit de rotssteen en brood uit de hemel. Normaal brood hebben zij al die jaren niet gegeten en ook geen wijn gedronken. Jahweh was hun Leidsman en Onderhouder, van dag tot dag, veertig jaren lang. De telling der dagen waren de Israëlieten mogelijk kwijt geraakt. In de woestijn heeft Jahweh hen de juiste telling geleerd, door zes dagen lang het Manna te laten regenen, en op de 7e dag niet. Dat was de sabbat als bevestiging!

De oude volkeren waaronder Israël verkeerd had geloofden dat de godheid in de aarde leefde, daar alle voedsel uit de aarde voortkwam. Zij zagen dat het leven in stand werd gehouden door water en voedsel. Het eten groeide vanuit de aarde in een veelheid aan gewassen, bomen en planten. Die aarde-god zag men als vrouwelijk, de aard-moeder of moeder-aarde, gaia. De aarde als moedergod schonk de mensen het leven, zoals elke rechtgeaarde moeder haar kinderen voedt. In de woestijn leerde het volk Israël dat de moedergod niet in de aarde schuilt, maar dat Jahweh vanuit de hemel hen voedde via het manna, het brood der Machtigen, zie Psalmen 78:25

Een iegelijk at het brood der Machtigen; Hij zond hun teerkost tot verzadiging

Tenslotte gaf Jahweh Zijn volk de oorlogsoverwinning, over Sihon en Og en andere koningen. Waarna Hij de opdracht gaf Zijn woorden te onderhouden en te volbrengen, om voorspoedig te zijn. Wie het verbond verlaat krijgt met de woede van Jahweh te maken. De geopenbaarde

Het manna in de woestijn

dingen zijn voor ons en onze kinderen, namelijk om te doen al de woorden der Wet, maar de verborgen dingen zijn voor Jahweh, Deut.29.

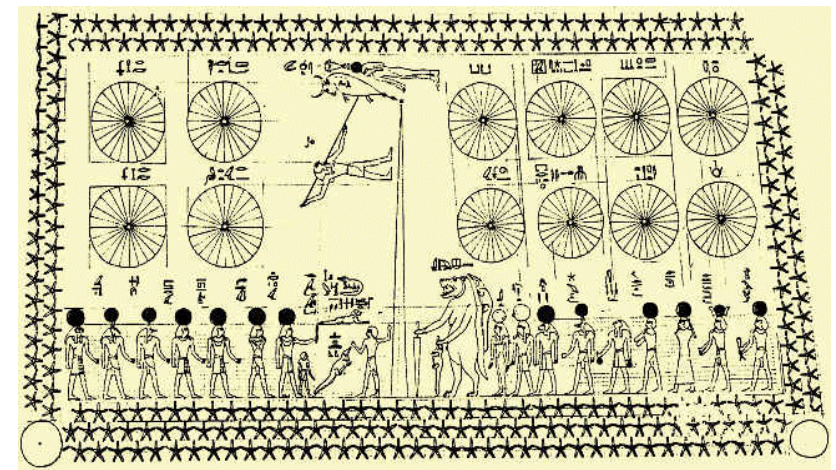
Ook eenmaal in het beloofde land was Israël nog niet rijp voor de sabbat. Het koningschap zorgde voor splitsing van het volk, waartoe een belastingconflict de breuk veroorzaakte, dus pure

gewinzucht en onderdrukking. Kort daarna volgde de diaspora, de verstrooiing van alle twaalf stammen van Israël. Het volk vergat de naam van Jahweh. De sabbat werd vervangen door de dag der zon. Het volk raakte haar naam en identiteit kwijt, raakte vervreemd van de beloften, verbonden en inzetten van Jahweh, zie Ef. 2:12.

De gewinzucht zette zich voort, de duistere Middeleeuwen volgden. Daarna werd het licht des Evangelies op de kandelaar geplaatst. De Reformatie zette door en de Gouden Eeuw brak aan. Ook toen kwam de

‘verloren zoon’ nog niet algeheel tot zichzelf. De Reformatie was ten dele. De sabbat werd niet in ere hersteld, hoewel een poging in die richting wel werd ondernomen door o.a. professor dr. Andreas van Bodenstein (Karlstadt was zijn bijnaam, was een vriend van Luther) en anderen. De bekende Jodocus van Lodensteijn schreef een heel dik boek over de sabbat. De Anabaptisten in Engeland vierden de sabbat op de 7e dag, waaruit de zevendedag-adventisten zijn voortgekomen. Nooit heeft de zondag de sabbat ook maar bij benadering kunnen vervangen. Ondanks dat blijven en bleven christenen eeuwenlang volharden in de schijnargumenten ten gunste van de zondag. De zon zal nu echter spoedig ondergaan over de valse voorstellingen. De sabbat zal in ere worden hersteld in het laatste der dagen.

Heeft Israël en heeft de mens de les geleerd tijdens de eeuwenlange reis door de geschiedenis, om het hoofd te bieden aan de chaos, om gereed te zijn de sabbat te ontvangen als de rust der Godheid? Heeft onze high-tech maatschappij de weg geplaveid naar het zalig rusten? Heeft de mensheid zich afdoende kunnen wapenen tegen de dreigende chaos en ondergang? Het lijkt er nog niet op. De machten der chaos zijn juist door de mensen verder ontwikkeld, als daar zijn de nucleaire wapens en andersoortige wapens. De moordende zelfzuchtige concurrentie-maatschappij draait nog op volle toeren, en de democratie blijft falen.

Rituele jaar in Egypte

Wij gaan elkaar nog te lijf als wij ons beledigd voelen. Wij zijn nog niet bereid “elkaars hoeder” te zijn. Kaïn faalde daarin reeds vroeg, maar wij hebben ook die les nog niet geleerd. Het ligt in onze hand om de geschiedenis, de cultuur, onze leefwijze, eetwijze en denkwijze te wijzigen. Om het paradijs te herstellen, om tot de eeuwige sabbatsrust te geraken! Maar wij zijn er nog niet toe bereid!

Planetenweek

De week en haar 7 dagen zoals wij die nu hebben is de planetenweek, wat een wezenlijk ándere instelling is dan de zevendaagse week van Israël. Beide weken tellen weliswaar 7 dagen. De saturnusdag valt in de planetenweek samen met de Sabbat van Israël (ten onrechte dikwijls de “joodse” sabbat genoemd). De Romeinen kenden de marktweek om de 8 dagen, de nundinae. De sabbat of 7e dag vormt in Israël de afsluiting van de week. De zevendaagse week kan nooit haar oorsprong vinden in de vier maanfasen, die tezamen 29 dagen vormen. De reeks van 7 dagen kreeg in Israël de naam van het getal zeven (sjabbat). Van Pasen tot Pinksteren is 7×7 , plus 1 = 50, Pentacoste. Loofhuttenfeest valt in de 7e maand.

De heiligheid van het getal zeven heeft in Israël aanleiding gegeven zeven dagen tot één week samen te voegen. De zevendaagse week is wel uniek op aarde, en was alleen in Israël de toen bekende tijdmetor. Alle pogingen om de oorsprong van de sabbat uit buiten-Israëlitische instellingen of gebruiken te verklaren, moeten als mislukt gelden. In beide lezingen, zowel in Exodus 20 als in Deut. 5 is de sabbat een herinneringsdag aan de uittocht uit Egypte. De sabbat rust in de schepping. Abraham hield immers ál de geboden van Jahweh, lang voordat de wet der geboden op Sinaï afgekondigd was. Israël heeft, voordat het in Egypte kwam, de sabbat gehouden, maar is daar onder zware druk de tel kwijtgeraakt. Men is de zin en bedoeling ervan vergeten. Oude vuur-taboes hebben waarschijnlijk het karakter van de

Dit is Florida, USA

sabbat bepaald, gezien er niet gekookt of gebakken mocht worden en geen vuur mocht worden gemaakt. Zoals de sabbat een unieke instelling in Israël is, is ook het sabbatsjaar zonder parallel bij andere volkeren niet te vinden. Het sabbatsjaar wordt door sociale en religieuze motieven gedragen. Het land is van Jahweh, en om de zes jaar dient het land in het 7e jaar stil te liggen, te rusten. In hoeverre het sabbatsjaar daadwerkelijk is gehouden, is maar de vraag.

Professor Jack Sasson (Vanderbilt Universiteit in Nashville USA), concludeert dat de Bijbel de basis heeft gelegd voor de zevendagenweek. De dag is volgens hem gebaseerd op de rotatie van de aarde, de maand is gebaseerd op de rotatie van de maan met de aarde. Het jaar is gebaseerd op de relatie van de zon met de aarde. De week is iets geheel anders, nl. een kunstmatige constructie. De slotdag van de zevendaagse week vindt Sasson uniek voor Israël, als slotdag. Hij zegt verder dat de Maya's wisselden tussen een 13 dagenweek en 20 dagenweek. Het pré-christelijke Litouwen kende een negendagenweek. Rome kende tot de 4e eeuw een achtdagenweek, en na Constantijn een zevendagenweek.

Zon-aanbidding

Avebury steenkringen

<http://don.wwmegs.com/html>

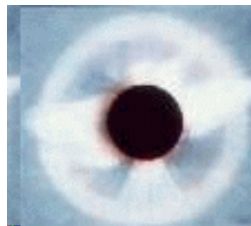
http://www.wwyd.org/symbols_and_imagery.htm

edicati
w3.50
om/Ho

Zonne-eclips

Vanaf zeer oude tijden is een zonsverduistering (eclips) gezien als een fenomeen, hetwelk men de naam gaf van: “Oog van God”. Op 29 maart 2006 is er weer een zonne-eclips, en de daarop volgende vallen op 1-8-2008, 22-7-2009 en 11-7-2010.

De totale zonsverduistering zag men in de oude religies als de symboliek dat de machtige “God” vanuit de hemel neerzag op de aarde. Men zag dit fenomeen als een bewijs dat men zich bewust diende te zijn van het feit dat wij verantwoordelijkheid schuldig zijn aan de Schepper Almacht. Op 29 maart 2006 is het weer zover dat wij vanuit de kosmos worden gadeslagen door het “Oog der Godheid”, en vooral de Oostkust van Zuid-Amerika, Centraal en Noord-Afrika, Eur-Azië en Azië krijgen dit fenomeen te zien.

Zon-eclips als duif

In Avebury in Engeland is een oude zonnetempel opgericht ongeveer 5000 jaar geleden. Deze omvat twee steencirkels die exact hetzelfde zijn. Hierbij kan het dan ook niet om de zon en maan gaan, daar deze in grootte verschillen, maar om Nibiru. Avebury dateert van 3700BC, dat is de tijd van Anu’s terugkeer naar de aarde. Dit zal tevens de tijd zijn van de verschijning van Nibiru, de donkere bruine ster. Rondom de twee

cirkels ligt nog een grote cirkel, die naar men denkt toebehoort aan de 10e planeet, aldus Greg Jenner. In Babylon komen wij dezelfde soort afbeeldingen tegen, maar dan van de drie-eenheid, de Baälim. Het geheel kan wijzen naar de huidige zon en maan, en de donker geworden zon Nibiru.

Veel oude religies zagen de uitwendige vorm van de mens als goddelijk. Zij zagen de macrokosmos van de aarde, zon en maan als reflectie van de vorm van de mens. Zon en maan vereerde men als goden, waarbij de zon mannelijk en de maan vrouwelijk werd gedacht. De mens zou geschapen zijn naar het beeld der godheid als macrokosmos. Het menselijk lichaam bevatte aldus alle basisstructuren van de kosmos. Het meest belangrijke deel van ons lichaam is het oog,

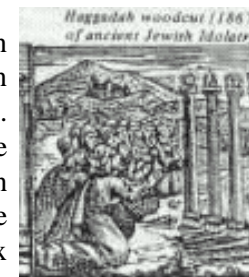
Altaren te Baalim

dat men in de kosmos zag als zon en maan. De oude Egyptenaren hadden er hun udjat-oog-symbool voor. De rechterzijde ervan weer naar de zon (als de god Re), en de linkerzijde naar de maan (als de god Thoth). Ook de Hindoes nemen de zon en maan voor de ogen van de god Purusa.

Zonne-eclips als “Oog van God”

Zonne-eclipsen zagen de ouden als een kosmisch huwelijk. De diameter van de zon is 400x groter dan die der maan, en de maan staat 400x dichter bij de aarde dan de zon. Deze combinatie zorgt ervoor dat de maanschijf de zon tijdelijk kan bedekken. Niet geheel, daar de diameter van

de maan ongeveer 200km tekort komt voor algehele bedekking. Zonne-eclipsen berusten niet op louter toeval, maar hebben volgens de oude religies een grote betekenis. Men zag dit fenomeen als het “Oog van

God”. Inderdaad, de zonne-eclips heeft grote gelijkenis met het menselijk oog, wat men zag als een uitdrukking van het oog van de Schepper. Men geloofde dat het oog de bron van licht was, gelijk aan de zon. De vrijmetselaren hebben hiervan hun “Alziend Oog van Horus” afgeleid. De zwarte cirkel als pupil is de maan. De zonnestrallen eromheen vormen de iris. Het oog waarmee God ons ziet is hetzelfde als waarmee wij Hem zien, aldus de Duitse mysticus Eckhart.

Tijdens de zonne-eclips zien wij op spreekwoordelijke wijze het “Oog van de Scheppergod” naar ons kijken. Dat duurt echter op z’n langst 7 minuten. De “ogen van Jahweh” doorlopen de gehele aarde, zie 2 Kronieken 16:9

Want den HEERE aangaande, Zijn ogen doorlopen de ganse aarde,

Wij mensen zijn geen cyclopen die slechts één oog bezitten. Wij hebben twee ogen. Ooit waren er twee zonnen, namelijk onze huidige zon én Nibiru, die weer wordt terug verwacht als Horus. De witte stralen tijdens de zonne-eclips noemt men de corona of zonne-aura, waarbij de oude religies dachten aan de levengevende melk, melk die uit de borsten (zonnevlammen) van de hemelgodin tot ons stroomt. De zonnevlammen geven de aarde en de mensen nieuwe energie.

Een zonne-eclips zag men aan als zijnde een mooie bloem, die men in kathedralen afbeeldde als rozetten en als de grote ronde roosvensters. De Egyptische priesters geloofden van de god Thoth dat hij zijn nagels maandelijks knipte, namelijk het afnemen en wassen van de maan. De zonne-eclips zag men als het paren van de zon en maan, waaruit een nieuw leven ontspruit.

Zonne-eclips als het paren van de zon met de maan

Egyptisch alfabet

Uit de klassieke scene van het oordeel in Egypte tijdens de begrafenisplechtigheden zijn ons vele mooie afbeeldingen nagelaten. Het begrafenisritueel staat te lezen in het Egyptische Dodenboek. Faraó Assur zit op een troon, waarboven een grote overdekking hangt, wat wijst naar het hemelgewelf. Daarop afgebeeld zien wij de gevleugelde zonnescijf, de uraeus. De overdekking of canopé wordt gedragen door de vier winden. Dat vormt de hoofdletter H. De hoofdletters nam men als symbolen voor het hemelse, en de kleine letters als aarde-symbolen. De kleine letter h wijst naar de aardbewoners, die in hutten en huizen wonen. Tijdens de ijstijd waren de mensen om te overleven aangewezen op de jacht. Daarna werden ze weer landbouwers en boeren. Het leven dankten zij aan de zon, die ze daarvoor erkentelijk waren en aanbaden. Tijdens de jacht gebruikte men haviken en roofvogels, en ook deze werden tezamen met de zon aanbeden. Thoth heeft de kop van een valk. De UrRe-zonnevleugel wijst naar de havik als Ur en naar Re als zonnegod. Urraeus is het symbool van de UrReon-koningsdynastie (Orion als Oude van dagen). Thoth is de god der schrijvers, filosofen, astronomen, mathematici en architecten. Zij schiepen het schrift en vormden de letters. Heru was één van hun eerste goden. H wijst naar de wind en levensadem als harde h. Woorden als hero, hair, horse, etc. zijn voorzien van de harde

h. Zonder die h ontstaat de naam Eru, en ero, air, orse en a u r a . E r u a l s

Ur-Re, de gevleugelde zonnegod
godsnaam komt voor

in landsnamen als Iran, Irak, Ireland. UrRean = Iran, UrRequa = Irak, UrReland = Ierland. UrReope = Europa.

Zie www.resurrectisis.org/H.webpage.htm

Zon is afgeleid van Sol, of solo = alleen. Helios = hoogste. De slangenkoppen die men veel aantreft in Egypte op maskers en op de gevleugelde zonnen wijzen naar zonne-uitbarstingen. De slangenbeten kunnen dodelijk, maar ook genezend werken.

<http://www.resurrectisis.org/H1WebPage.htm>

<http://eclipsephoenix.homestead.com/phoenix4.html>

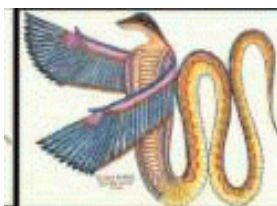
Kosmische drie-eenheid Baälím

Zonne boten in Egypte

Horus in een zonneboot Op nieuwjaarsdag vond er in Egypte een cultuurhandeling plaats. Priesters droegen de boot met de zonnegod op hun schouders, zoals ook de Ark in Israël op schouders van Leviëten werd gedragen. Dat dragen had een betekenis. De priesters deden namelijk hetzelfde wat de opwaartse kracht in de natuur doet. Deze magische handeling wijst naar het wezen van de boot

én van het water, om op de 1e dag van het jaar de opstanding of wedergeboorte uit te beelden.

De god is met de boot verweven door zijn verrijzenis. De boot heeft de god uit het dodenrijk gered. De boot voedt en beschermt de god. De boot heeft dezelfde betekenis als de tempel van de godheid, die daarin woont. De tempel is het beeld van het dodenrijk met name

Uraeus-slang

het allerheiligste erin, de kleine cella, waar het volkomen duister is. Dáár zetelt het spontane leven! De cella is alzo het goddelijke graf, waar de donkerte van de dood heerst, maar waar tegelijk het wonder van de wederopstanding en herrijzenis plaats heeft. Wanneer het licht in het allerheiligste valt en de deuren opengaan, verrijst de god uit zijn dood en gaan de hemeldeuren open. De cella is gelijk aan de bootshut, klein en donker. Een aardse tempel is tot in bijzonderheden het beeld van de werkelijke woonplaats der godheid. In Babylon hadden de woorden “tempel” en “god” dezelfde betekenis. De boot, de tempel, de draagbare troon, het zijn allen beelden van de god die is verrezen. De troon is de draagbare ark, de “omhoogheffer van de schoonheid”. Op de voor- en achtersteven werd dikwijls het hoofd van de god afgebeeld,

waarmee de vereenzelviging van de boot met de god tot uitdrukking werd gebracht. Ook in Israël's tempel stond de ark in het Heilige der Heiligen, volkomen donker, als in een cella. De ark werd vereenzelvigd met Jahweh, met Zijn tegenwoordigheid. Hij manifesteerde Zich in de wolk- en vuurkolom. De doods-kist had in Egypte de betekenis van de boot van de herrijzende god. De kist of ark bezat de kracht van de boot, waarmee de dode over de wateren des doods voer. Naast deze soorten begrafenisboten waren er nog andere boten in Egypte. Men kende ook de aarde als boot. Aardbevingen waren de deiningen van de boot op het water. Men wist dat er in de aarde ook water te vinden was, het grondwater, en dat bevestigde hun mening dat de aarde een soort boot was. Als het morgen is gaat de zonnegod uit de aardboot omhoog en als het avond is daalt hij neer en keert in zijn aardboot terug. Tezamen met de zonnegod rijzen de andere zeven goden (planeten) van het dodenrijk op en geven hun krachten. De boot beweegt zich door een slang en verschijnt in het Oosten. De slang is meestal beeld van elektra of aardmagnetisme. De slang Apap is heerser in het dodenrijk. Het dodenrijk is tevens het “land des levens”. De ark in Israël is zeer waarschijnlijk verwant met de Egyptische arken en boten. De ark als draagbare troon van Jahweh, beeldt het verrijzend leven uit, zie Numeri 10:35, wat gesymboliseerd is door het optillen ervan, het verrijzen.

Wij zien twee verschillende werelden, die van Egypte en die van Israël. De Egyptenaren en hun tovenaars konden wel veel, maar niet alles. De staf van Mozes/Aäron die tot slang werd at alle slangetjes der tovenaars op, zodat er niets van hun kunsten overbleef!

Zondag is geen gekerstende sabbat

De 431e diesrede in de Leidse Universiteit werd uitgesproken door prof. H.J. de Jonge over de Zondag en Sabbat.

Duidelijke taal: “De zondag is ontstaan uit concurrentie met de avondmaaltijd die Joden hielden op zaterdagavond. De zondag heeft zijn wortels niet in het feit dat de Heere Jezus op zondag opgestaan is, etc... De zondag was tot in de 4e eeuw een werkdag. Het is nooit de bedoeling geweest van de zondag een ‘gekerstende sabbat’ te maken”.

De Jonge zegt de eerste te zijn die deze uitspraken doet en hij beseft dat ze controversieel zijn, zie RD 9-2-2006.

Inderdaad controversieel, waaraan consequenties zijn verbonden. De vraag aan de professor is, of hijzelf inmiddels het aan zijn uitspraken verbonden besluit heeft genomen, daadwerkelijk de sabbat op de juiste dag in het vervolg te vieren, indien hij dit tot nog toe niet heeft gedaan?

Hierin is hij niet de eerste de beste, maar is hij één van de ongeveer 30 miljoen christenen op aarde die de sabbat op de 7e dag naar het gebod vieren, de Joden niet meegeteld.

Helios bij de Grieken

Op bovenstaande vraag aan professor De Jonge kwam in het RD 22-2-2006 het volgende verbazingwekkende antwoord:

“Mijn rede is ook geenszins een aanval op de zondag. Ik beschouw de zondag als een onschatbaar groot goed en de zondagse eredienst misschien wel als het allergrootste goed. Beide vier ik met graagte. Ook de interpretatie van de zondag als viering van Jezus’ opstanding deel ik graag. Alleen is het historisch niet aantoonbaar dat deze eerbiedwaardige interpretatie terug reikt tot in de eerste helft van de eerste eeuw, terwijl ik wél verdedig dat het wekelijkse avondmaal van de kerk in die vroege tijd al bestond. Ds. Meeuse schrijft dat het de Schepper behaagd heeft ons een rustdag te geven. Akkoord, maar nog niet aan de heidenchristenen in de periode van 40 tot 321 na Christus. Voor die christenen was de zondag gewoon een werkdag. De zondag is pas later rustdag geworden. En dat moet vooral zo blijven.” Aldus prof. Dr. H. J. de Jonge.

Op het artikel van professor De Jonge in het Reformatorisch Dagblad 10-2-2006 “Zondag is geen nieuwe Sabbat” (Eerste dag van de week product van de menselijke geest en cultuur) volgde een artikel van Dr. Benno Zuiddam 14-2-2006 “Zondag is geloofsdag, een vierdag voor de opstanding van de verrezen Heere. Wie dat niet gelooft heeft niets te vieren en te beleven. Wie het wel vertrouwt, begrijpt ook de oorsprong van de zondag”, aldus Benno Zuiddam.

Vraag blijft of het gebod van het vieren (gedenken) van de sabbat overgegaan kan zijn naar een nieuw gebod om de opstanding te vieren?

Op het artikel van De Jonge en van Benno Zuiddam reageerde ds. C.J. Meeuse uit Apeldoorn 18-2-2006 “Zondag vanouds opstandingsdag”.

Vanouds, dus traditie. Waar blijft de Bijbelse onderbouwing? Meeuse zegt dat wij de rustdag kregen van onze Schepper in het vierde gebod, en dat de geboden niet dan tot grote schade en schuld kunnen leiden bij veronachtzaming. Het gezegende ritme van 6-1-6-1-6 werd verschoven naar 1-6-1-6-1. Meeuse spreekt zichzelf tegen wanneer hij zegt dat, “wie Christus als de Heere van de sabbat kent en zijn leven zoekt in Zijn volbrachte werk, alsdan geen afstand neemt van Gods scheppingsinstellingen en van het vierde gebod”. Maar “die zal dan de dag van Christus opstanding als nieuwtestamentische sabbat begeren te houden, etc..”

Wij zien hieruit dat al het getheologiseer de mensen niet verder brengt om tot de daadwerkelijke gehoorzaamheid aan de Wet van Jahweh te geraken. Men blijft hangen in grote inconsequenties.

De “eeuwige” rust

In Hebreeën 4 wordt over de toekomstige rust gesproken en over de 7e dag als dag van rust. De vraag voor ons is waarin die toekomstige rust bestaat? Wat wordt ermee bedoeld?

Gaat het hierbij om een “zalig nietsdoen”, om een luilekkerland leven?

Nee, het gaat om de belofte om in Zijn rust te mogen ingaan. Die rust is weggelegd voor de gelovigen of daders van Zijn wil en wet.

De intocht in Kanaän was nog niet die beloofde rust waarom het in de belofte gaat. Er blijft nog een sabbatsrust over voor het volk van Jahweh, en wel in het Messiaans Vrederijk. Het gaat om een rust in het land. Niet in Kanaän. Repos Ailleurs = de rust is elders. Dat is beloofd in 2Samuel 7:10. De “bestelde plaats” is de plaats waar Israël veilig zal wonen.

2 Samuël 7:10 En Ik heb voor Mijn volk, voor Israel, een plaats besteld, en hem gepland, dat hij aan zijn plaats wone, en niet

meer heen en weder gedreven worde; en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer verdrukken, gelijk als in het eerst.

Nu nog heerst de onrust onder de volkeren der wereld en zijn alle twaalf stammen in de verstrooiing. De chaos dreigt nog steeds en is nog niet afgewend. De Illuminati willen orde scheppen uit de chaos. Hun spreuk luidt Ordo Ab Chao, dat is: Orde vanuit chaos. Dus eerst chaos scheppen en daaruit de Nieuwe Wereld Orde laten voortkomen. Welnu, met het scheppen van chaos zijn ze al een heel eind gevorderd. De zogenaamde strijd tegen het terrorisme die zij voeren maakt de chaos alleen maar groter. En dan moet hun sterke man opstaan om vrede af te dwingen. Wij leven nog in het chaos-tijdperk, herkenbaar aan de slavernij van het geld en moordende zelfzuchtige concurrentie. Overal is onrust onder de volkeren, rumoer en geruchten van oorlogen, pestilentiën, aardbevingen, etc. Wanneer het volk Israël eenmaal in de rust is ingegaan zal het terugdenken aan het chaostijdperk, zie:

Jesaja 33:18 Uw hart zal de verschrikking overdenken, zeggende: Waar is de schrijver? Waar is de betaalsheer? Waar is hij, die de torens telt?

Er zal geen oorlog meer zijn, maar elke Israeliet zal onder zijn eigen vijgenboom mogen zitten en de vrucht van zijn handen genieten, zie

Micha 4:4 Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok, en onder zijn vijgeboom, en er zal niemand zijn, die ze verschrikke; want de mond des HEEREN der heirscharen heeft het gesproken.

Er wordt in het Vrederijk nog gebouwd en gewerkt, maar dan in een vredige toestand van “rust”, zie: Jesaja 65:21 en

Ezechiël 28:26 En zij zullen daarin zeker wonen, en huizen bouwen, en wijngaarden planten; ja, zij zullen zeker wonen; als Ik gerichten zal hebben geoeffend tegen allen, die henlieden beroofd hebben, van degenen, die rondom hen zijn; en zij zullen weten dat Ik, de HEERE, hunlieder God ben.

De chaos wordt bezworen door Jahweh en de vrede zal zijn als een rivier die vol water is. Er komen nieuwe hemelen en een (ver) nieuw(d)e aarde waarop gerechtigheid zal wonen:

Jesaja 65:17 ¶ Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde; en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen.

2 Petrus 3:13 Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.

*Jesaja 14:3 En het zal geschieden ten dage, wanneer u de HEERE **rust** geven zal van uw smart, en van uw beroering, en van de harde dienstbaarheid, waarin men u heeft doen dienen;*

*4 ¶ Dan zult gij deze spreuk opnemen tegen den koning van Babel, en zeggen: **Hoe houdt de drijver op? Hoe houdt de goudene op?***

5 De HEERE heeft den stok der goddelozen gebroken, den scepter der heersers.

6 Die de volken plaagde in verbolgenheid met een plaag zonder ophouden, die in toorn over de heidenen heerste, die wordt vervolgd, zonder dat het iemand afweren kan.

*7 **De ganse aarde rust, zij is stil;** zij maken groot geschal met gejuich.*

De les uit het voorgaande is, dat wij afstand dienen te nemen van de zondagsviering als vervanging van de sabbat zoals deze in het 4e gebod wordt geboden. De zondagsviering heeft aloude heidense wortels gevoed met een magische extract, om het volk van Jahweh af te leiden en te bewegen tot het dienen van andere goden, wetten en feesten.

Ezechiël 5:6 Doch zij heeft Mijn rechten veranderd in goddeloosheid meer dan de heidenen, en Mijn inzettingen meer dan de landen, die rondom haar zijn; want zij hebben Mijn rechten verworpen, en in Mijn inzettingen hebben zij niet gewandeld.